

Нечаканъ вихъръ се надъ тяхъ изви;
Каточе звяръ, изтръгнатъ отъ вериги,
Се хвърли той надъ тъмните вълни
И ги съ бесътъ си зарази. Раззина
Зловеща пасть настръхналата бездна,
И оглуши тя съ дивия си ревъ
Вселената . . . То беше мимолетенъ
Въртежъ на бура ненадейна. Скоро
Премина той, и всичко пакъ утихна.
Пакъ трепнаха звезди на небесата.
Но все се още мятаха вълните
И тласкаха тамъ лодката разбита :
Ту мѣгновено въ зиналата пасть
На бездната низвъргната летеше,
Ту навъзбожъ възйемаше се тя —
И носеха я стрѣвните вълни
Кѣмъ бреговете на незнаенъ край.

* * *

Пакъ бяха сбрани всичките другари
На морскій брягъ. И сбрани бяха те
Пакъ да изпращатъ Шелли — но сега
За сетенъ пѣтъ, на пѣтъ кѣмъ вечността.

Морето бе на песѣчния брягъ
Изхвърлило избраната си жертва : —
На низка клادا сложенъ, буенъ пламъ
Обгрѣщаше останките му смъртни.
Въ дълбока скърбъ, безмѣлвно тамъ стояха
Другарите, унесени презъ мисли
Въвъ онзи миръ, въ когото презъ животъ